

ALLI PEBRE

La hipoteca de Maragall

Fa uns mesos semblava que Pasqual Maragall tenia guanyades les eleccions catalanes pràcticament sense baixar de l'auto-bús. Tot anava tan bé que el candidat del PSC es permetia fins i tot ser el gran desaparegut, no apareixia enlloc, amb l'excusa de no desgastar-se. Vivia en una mena de bombolla, inflada per la premsa amiga i resguardada pels pilotes que l'envolten.

En poques setmanes la situació ha canviat radicalment i la bombolla ha esclatat. El resultat de les municipals va ser clarament negatiu per al PSC i va demostrar, més enllà del desgast d'alguns alcaldes, que la marca també pateix desgast i que l'estratègia del candidat de no aparèixer ha estat un error. Però a aquest resultat s'hi han afegit dos elements més: la crisi del PSOE a Madrid i el rebuig dels socialistes espanyols al nou Estatut, expressat durant el passat debat de política general espanyola, amb la concurrència entusiasta del PP.

Teòricament són dos elements aliens al PSC, però, a causa dels acords federals que manté amb el PSOE, l'afecten plenament. La crisi de Madrid ressuscita el vell fantasma de la corrupció i la votació al Congrés torna a posar en entredit la credibilitat de Maragall quan parla de fer un nou Estatut.

Una vegada més, la relació amb el PSOE es converteix en una hipoteca per al PSC, es converteix en el principal impediment de Maragall per guanyar les eleccions a Catalunya. Mentre el PSC no revisi el pacte d'abril del 1977, mentre no trenqui amb el PSOE, arribarà sempre coix a la cursa per la Generalitat. Perquè per al PSOE l'única prioritat és, ha estat i continuarà sent sempre la Moncloa.

Pere Martí

La crònica

De la sentència més **esperada** a una temuda llei de l'**audiovisual**

Dilluns, 30 de juny

La sentència més esperada. Després d'un llarg procés judicial, l'Audiència d'Alacant fa pública la sentència pel cas Ardystil, que el 1992 va causar la mort de sis treballadors i un centenar d'afectats en vuit fàbriques d'aerografia tèxtil d'Alacant. El tribunal condemna a sis anys de presó la propietària de la fàbrica Ardystil, Juana Llácer, i a sis mesos un inspector de Treball per la seua inhibició. A més, s'imposen multes a sis processats més i es declara la Generalitat Valenciana com a responsable civil subsidiària. Els afectats consideren la sentència "injusta" perquè no condemna les empreses químiques i perquè dels 64 afectats només cobriran les indemnitzacions 25. Tot i això, la satisfacció és prou generalitzada. Els condemnats, tant la propietària de l'empresa com la Generalitat Valenciana i l'inspector de Treball, han recorregut davant del Tribunal Suprem.

Dimarts, 1 de juliol

Finalment expulsats. El PSPV decideix expulsar del partit els sis diputats rebels de l'Alacantí que es van negar a acceptar les llistes oficials per a l'elecció dels diputats provincials al partit judicial d'Alacant. L'expulsió no sols denota la crisi interna dels socialistes alacantins (que ja s'ha estès a tota la comarca), sinó que posa en perill el lideratge de Joan Ignasi Pla, secretari general dels socialistes al País Valencià. Fet i fet, tota aquesta polèmica no ha fet més que reobrir les ferides que el PSPV continua tenint obertes a pesar dels esforços per tancar-les.

Els pitjors resultats de la història. RTVV fa públics els resultats de la televisió autonòmica del mes de juny. Les dades són aclaparadores: la cadena aconsegueix els pitjors resultats de la seua història: l'audiència s'ha desplomat fins el 16,4%, supera fins i tot la dada fatídica del 16,7% del setembre de 2001, a causa de la penosa cobertura dels atemp-

tats de l'11 de setembre. La quotes van arribar fins i tot a nivells del 12,3% el diumenge 8 de juny. La manca de partits televisats de futbol es preveu com la causa principal d'aquesta davallada. Molt significatiu, no?

Dimecres, 2 de juliol

Valeo, un espectacle lamentable. La multinacional francesa Valeo decideix tancar la fàbrica de cablejat que té a Abrera (Baix Llobregat) sense previ avís als treballadors i en ple procés de negociació d'un expedient de regulació d'ocupació, que afecta 402 treballadors. L'empresa havia anunciat el tancament per al 31 de juliol, però decideix avançar-lo unilateralment. La decisió desencadena el tancament de prop de 300 treballadors i l'enfrontament amb la direcció, que finalment acaben en l'aixecament de l'ordre de tancament i en la represa de negociacions, just un dia després. La prepotència i el menyspreu que ha demostrat Valeo als compromisos adquirits amb els treballadors li pot sortir cara.

Dijous, 3 de juliol

La por arriba a les televisions locals. El PP vol aprovar una llei de l'audiovisual que posa totes les televisions locals en guàrdia. L'amenaça és tan forta que, al Principat, ha aconseguit unir totes les televisions locals, estiguin vinculades a CiU o al PSC, en un fet inèdit en la història de la televisió a Catalunya. La voluntat del PP és que totes les televisions passen a emetre en format digital abans de juny de 2004. La inversió que implica adaptar-se a aquest canvi ha reunit totes les cadenes al voltant de la Mesa de la Televisió Local de Catalunya, el portaveu de la qual ja ha advertit que l'aprovació de la llei "significaria la desaparició de les televisions, tant per problemes d'adaptació com per manca d'audiència", ja que entre els receptors, els televidents, encara no s'ha estès la tecnologia

EL POLS

Les 285 televisions locals dels Països Catalans s'hauran d'adaptar al sistema digital en menys d'un any, si s'aprova la llei de l'audiovisual que ha presentat el PP. A sota, Amparo Pascual, presidenta de la Comissió d'Afectats pel cas Ardstil. L'Audiència d'Alacant ha condemnat la propietària de l'empresa i un inspector de Treball.

digital. Als Països Catalans hi ha un total de 285 televisions locals, segons l'Observatori de la Comunicació Local de la Universitat Autònoma de Barcelona.

El PSC pressiona ERC. Al PSC no li han agradat els acords d'ERC amb CiU a la Diputació de Girona i congela els tretze pactes establerts amb els independentistes a la demarcació de Girona. L'ordre de la direcció del PSC sembla precipitada perquè, en diversos municipis, els mateixos socialistes es rebel·len contra la consigna: A Cadaquès, Blanes, Tossa, Ripoll, Olot i Campdevànol els grups del PSC no estan disposats a trencar els pactes; en altres localitats (Cruïlles i Alp), ERC no necessita el PSC per conservar la majoria, i només a Girona, Palamós i Palafrugell els pactes perillan de veritat perquè els socialistes no necessiten ERC. El PSC perdonarà ERC si pacten amb ells al Consell Comarcal del Gironès.

Divendres 4 i dissabte 5 de juny. Formació dels consells insulars. A mitja dia, Maria Antònia Munar és novament

investida com a presidenta del Consell Insular de Mallorca, amb els vots del seu partit i del PP, i amb l'abstenció o vot negatiu de l'esquerra: PSOE, PSM i EU-Els Verds. L'acte es preparava els dies anteriors amb la intenció de donar gran lluïment escenogràfic. Munar, com Matas, no ha revelat res del seu futur govern del Consell, que serà efectiu en un termini "màxim de dues setmanes", segons fonts d'UM. A l'horabaixa de divendres Joana Barceló (PSOE) era investida presidenta del Consell Insular de Menorca amb els vots propis (6) i del PSM (1) enfront dels del PP (6). Quedava així formalitzat l'únic executiu supramunicipal d'esquerra a Balears.

El dissabte és el torn de la investidura de Pere Palau (PP) com a president del Consell d'Eivissa i Formentera gràcies al vot del seu grup (8) que deixà en clara minoria els del Pacte Progressista (5), el qual, si bé nominalment continuarà existint, és dubtós que tenguí futur i segurament emergiran els perfils propis de cada partit.

Els reptes

El Govern autonòmic valencià està donant la darrera mà a l'organigrama. S'ha de col·locar i resituar molta gent, però això és qüestió de dies i no s'espera cap problema en un partit tan disciplinat i beneficiari d'un "pessebre" tan vast per deixar content tot el món. La qual cosa vol dir que, una vegada consumida aquesta *pedrea* de càrrecs i reajustaments d'àrees de gestió, s'ha de girar els ulls cap als grans problemes i els reptes pendents, que no són palla.

Al nostre entendre, a causa de la seua complexitat i temperatura política, a més d'econòmica, preval el que ha d'afrontar el conseller Rafael Blasco, a qui se li ha encarregat l'ordenació del territori i del medi ambient, junt amb la vivenda. Ja el 1985, amb els socialistes, es va fer càrrec d'aquestes mateixes competències i va promulgar les primeres lleis proteccionistes. És com si se'l convidara a acabar el treball que va començar quasi vint anys enrere. Amb un agreujant: el problema ha empitjorat i, en certs aspectes, els danys són irreversibles. Però si hi ha cap polític valencià prou capaç per intentar-ho és l'esmentat conseller, l'únic que ha exercit amb tots els presidents autonòmics que s'han succeït a la Generalitat.

L'altre repte és el financer. Les finances públiques estan mig mortes a causa de l'endeutament. Diuen que tècnicament és suportable, però la veritat és que aquesta administració autonòmica no paga a ningú i ha alçat l'austeritat com a bandera.

Si el nou conseller Gerardo Camps no fóra del PP, seria bo que demanara una auditoria externa, encara que fóra per a no insistir en els malbarataments. Massa repte.

J. J. Pérez Benlloch